

1

Уся команда медиків, які супроводжували Люку Шардона, зібралася навколо його ліжка. Коли він прокинувся, з його голови познімали електроди електроенцефалографа. Електрокардіограма та різні прилади, що були досі під'єднані до його тіла, свідчили про абсолютно стабільний стан.

Пацієнт, прив'язаний ремнями за зап'ястя та гомілки, продемонстрував своє невдоволення.

— Я говоритиму лише з моїм психіатром. Усі решта — вийдіть, будь ласка.

Лікарняна палата швидко спорожніла. Люка Шардон спробував підняти голову, але не зміг.

— Не намагайтесь,— сказала йому Санді Клеор.— Дослідження було тривалим і складним, вашим м'язам знадобиться не один день на відновлення. Можливо, навіть кілька тижнів.

Психіатр сіла на край ліжка і прибрала пасмо каштанового волосся, яке закривало очі пацієнта. Цього разу ця вродлива жінка з коротким темним волоссям, якій було від сили тридцять років, була одягнена в цивільне, позбувшись свого надто офіційного білого халата. Ця державна лікарня була розташована за якусь сотню кілометрів від відділення важко хворих, де вона працювала.

— Ви чудово знаєте, що ми не можемо вчинити інакше, Люко.

— Завжди можна вчинити інакше.

— Як ви почуваетесь?

Молодий чоловік повернув голову до єдиного вікна в палаті. Небо було затягнуте, грізне. Його очі знову зустрілися з яскраво-блакитними очима лікарки.

— Скільки часу ви намагалися вилікувати мене до мого прибуття сюди, лікарю Клеор?

— Ви цього не пам'ятаєте?

— Як я можу це пам'ятати? Хіба я не божевільний? Божевільному складно мати уявлення про дійсність і про час, хіба ні?

Клеор відповіла не одразу. Цього разу мовлення пацієнта здавалося їй абсолютно чітким і зв'язним. І не агресивним.

— Чотири місяці. Ви провели у відділенні чотири місяці... на даний момент.

— І ви вважали електрошок справді необхідним? Ви усвідомлюєте, якого болю ви мені завдавали упродовж усіх цих тижнів? Ви знаєте, як це — отримувати в організм сотні вольт? Відчуття, наче очі от-от вилізуть з орбіт, а всі вени от-от вибухнуть. Справді. Потрібно, щоб ви якось спробували, і ви зрозумієте. Психіатри повинні завжди тестувати свої методи лікування на собі, перш ніж піддавати їм інших.

Санді Клеор мигцем поглянула на реміні, що знерухомлювали зап'ястя пацієнта. Він був здатен напасти за долю секунди. Він уже не раз це робив. Психоз — страшне, руйнівне захворювання. Хворі, уражені ним, страждають від потужних галюцинацій, безумних ідей і більшість часу живуть у паралельній реальності, що дуже ускладнювало будь-яку форму лікування. Тим більше що Люка Шардон, параноїк навіть у миті ясності розуму, будь-яку спробу турботи або наближення персоналу сприймав як переслідування або змову проти нього.

— Завдяки електротерапії деякі спогади спливали на поверхню. Ваша пам'ять відкрилась вашому минулому. Це допомогло вам, хай би що ви про це думали.

— Припиніть, лікарю! Ви лише посилили мій страх і страждання. Ви думали, що лікуєте мене, але тільки поглибили проблеми.

Пицання електрокардіографа шаленіло. Тепер серце билося зі швидкістю 120 ударів за хвилину. Молодий чоловік подивився на катетер від крапельниці у передпліччі і спокійно видихнув.

— Ви багато разів говорили, просто в цій палаті, з цим великим любителем люльки доктором Полем Гамб'є, коли думали, що я «відсутній». Вам відомо, що ваші слова ледь не робили мене з кожним днем трохи божевільнішим?

— Визнаю, мені складно зрозуміти.

— Розкажіть мені про Сесіль Жанну. Як вона? Досі бачить мерців, що бродять слідом за нею?

— Так. Мерці досі там, поруч неї.

— І досі роздирає на собі шкіру, коли ви знімаєте з неї гамівну сорочку?

— На жаль, їй не набагато краще.

— Їй ніколи не стане краще. Мерці, яких вона постійно бачить, переслідуватимуть її, доки вона лишатиметься ув'язненою у вашій лікарні. — Він зітхнув. — Дуже шкода. Вродлива жінка. У неї таке красиве чорне волосся, що спадає аж до пояса. Я завжди любив дивитися на нього, торкатися його. Знаєте, Сесіль Жанна — це людина, яка багато значить для мене.

— Так, знаю.

Його погляд став відсутнім, перш ніж він знову звернувся до співрозмовниці.

— Поки я був прикутий до цієї лікарняної койки, децю сталося, лікарю Клеор. Децю, що, на мою думку, може неслабо поставити під сумнів ваші варварські практики.

Психіатр не розуміла, до чого він веде, але не дозволяла собі вийти з рівноваги, вона звикла до подібної поведінки та агресивних висловлювань.

— Якщо у вас є диво-засіб, то я вас слухаю, — обмежилась вона такою відповіддю.

— Спочатку в мене є питання. Ви — блискучий психіатр. Чи вважаєте ви, що свідомість здатна сама себе вилікувати? Очиститись від власної гнилі без зовнішнього втручання, без медикаментів, без лікарів? Знаєте, як оті садна, які ми в дитинстві набиваємо на колінах і які, навіть без антисептика, зрештою зникають самі.

Вона похитала головою.

— Одужувати — означає йти назустріч частині самого себе, тій частині, що була навмисно замаскована свідомістю. Більшість часу пацієнти не здатні самотійно йти на цю зустріч, тому що хвороба стає на заваді. Ми, психіатри, тут саме для того, щоб допомогти їм зруйнувати ці перешкоди.

Молодий чоловік чекав, коли вона на нього подивиться, він хотів, щоб вона в повній мірі усвідомила його слова.

— Я знаю правду. Я точно знаю, що сталося того дня, 22 грудня, лікарю. Я знаю, хто вбивця цих восьми гравців. Я бачу його обличчя, як зараз бачу вас.

Санді Клеор стрепенулась. Її пацієнт ще ніколи не говорив таких слів. Для нього вона зазвичай була лише переслідувачкою, частиною змови, метою якої було знищити його. Вона намагалась зберігати нейтральний тон, але в ній кипіло хвилювання.

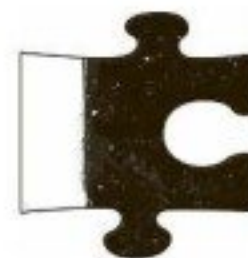
— І хто ж він? Що саме ви знаєте про день 22 грудня?

Люка Шардон подивився на годинник над телевізором.

— Тоді виймайте свій маленький сірий диктофон, лікарю, ну, той, якому ви довіряєте усі ваші нікчемні умовиводи та оцінки.

— Я лишила його у відділенні.

— Як вчасно. Вирушайте, поки не пішов сніг, поверніться до палати, яку я займав, перш ніж потрапити сюди. Я там децю сховав, усередині одного з металевих прутів від ліжка. Я б хотів, щоб ви привезли це разом з вашим диктофоном, це справді того варте. І сподіваюсь, що у вас удосталь часу. Адже історія, яку я збираюсь розповісти, перевершує усі ваші очікування.

2

22 грудня

Того ранку у серці Альп було морозно і сухо. Погода кусюча, але ідеальна для того, аби взути снігоступи і вирушити на прогулянку, що й збирався зробити старший сержант П'єр Боніфас, якби не цей жахливий терміновий виклик. На іншому кінці дроту екскурсивод ледве міг говорити, досі шокований своєю знахідкою.

Гелікоптер національної жандармерії, що віз Боніфаса та його напарника, тепер пролітав над листяним лісом. Попереду перші промені сонця загравали з горами, їхні шовковисті кінчики губилися в безмежності, аж до Швейцарії з одного краю та до Італії з іншого. За свою двадцятидворічну кар'єру Боніфас ніколи не втомлювався від цього видовища, щодня інакшого і так само витонченого, як кольори на палітрі художника. Проте того ранку він майже не звертав на нього уваги. Його думки блукали деінде.

Біло-синій гелікоптер пролетів над озером і приземлився на маленькій галявині на висоті понад тисячу чотириста метрів над рівнем моря. Рух гвинтів здійняв хмарки снігу. Згорбившись і сховавши носи у коміри темно-синіх парок, зі снігоступами в руках, двоє офіцерів побігли до чоловіка, одягнутого в теплий лижний костюм. Вони привіталися, взули снігоступи та швидко пішли.

— Ви ні до чого не торкались? — запитав Боніфас.

Гід повертався назад тим самим шляхом, йдучи власними слідами. Це був міцний широкоплечий здоровань, у якого один крок був як два кроки Боніфаса. На щастя, ця ділянка лісу була відносно рівною, посередині між долиною та пагорбами, які простягалися зигзагами до вершин.

— Ні. Я одразу зателефонував до жандармерії.

— Ви вчинили правильно. Тепер розкажіть нам детальніше, що сталося.

Удалині пілот гелікоптера заглушив мотор, повернувши горам їхню білосніжну тишу. Ліс густішав, стовбури навколо них стояли настільки щільно, що світло просочувалось крізь листя, наче золоті блискітки. Цього зимового ранку уся природа, здавалося, затамувала подих.

— Коли вийдемо до стежки, побачимо гірський притулок Гранд-Масиву — стару будівлю, яка тепер належить місту. Це місце для перепочинку, без водопостачання, без опалення, де можуть переночувати, сховавшись від негоди, з десятків мандрівників. Він розташований посеред острівця на озері.

— Знаю,— сказав Боніфас.— Колись мені довелося бувати тут з родиною, давненько це було. Неймовірна місцина.

Гід проторював собі шлях у чагарнику.

— Так, неймовірна, можна й так сказати... Минулого тижня мандрівники повідомили в службу туризму про протікання даху. Учора вранці я приніс деякі інструменти, там треба було залатати дірку і зацементувати черепицю. Сьогодні покрівельник мав закінчити ремонт.

Боніфас та його підлеглий дихали дедалі важче. Лютий холод стискав горло, а гід рухався вперед так само швидко. Здавалося, цей чолов'яга зроблений із граніту.

— Притулок заповнений круглий рік, навіть зараз, у період складних погодних умов. Мандрівники приходять, і якщо тут уже немає місця, то вирушають до іншого, платного притулку, розташованого трохи вище.

Троє людей пригинались, розсували рукавицями гілки, обважені кристалами льоду. Ця білизна довкола створювала

сюрреалістичні декорації. Природа демонструвала свої найрозкішніші прикраси, але в цій частині гірського масиву залишалась небезпечною, спонукаючи не втрачати пильність ані на мить.

— Перш ніж температура впала, майже до півночі йшов сніг. Коли я приїхав до притулку сьогодні вранці, то одразу зрозумів, що щось не так, бо в снігу навколо притулку не було жодного сліду від снігоступів. Однак напередодні прибули люди, і це означало...

— Що ніхто не виходив.

Через кілька хвилин чоловіки вийшли з листяного лісу. Знову з'явилось світло, що сліпило, відбиваючись від вершин. Боніфас надів сонцезахисні окуляри. Відсутність хмар обіцяла чудовий день. Жандарм шкодував, що він зараз тут, тим паче в неділю. Опинившись першим на місці злочину, він знав, що доведеться готувати звіти і заповнювати безліч папірців.

Озеро з островом було нижче, досі в крижаній тіні гір. Гід продовжував розповідати:

— Скрізь була кров. На ліжках, на стінах, на підлозі. Я побачив щонайменше три тіла, ліворуч від входу. Майже всі спали одягнені і взуті в лижні черевики — настільки холодно було вночі. На них напали зі спини, їх наче... їх наче пронизав град. Я не заходив усередину. Я побіг і почав телефонувати всім. І забув на вулиці свою сумку.

Він зупинився і подивися на Боніфаса.

— Звісно, тікати було тупо. Я мав перевірити, чи хтось іще був живий.

— Ви вчинили правильно. Принаймні місце злочину не чіпали, це головне.

Боніфас економив слова, зосередившись на небезпечному спуску. Хо́да на снігоступах вимагала техніки та уважності. Вони доволі швидко досягли озера і моста, що дозволяв дістатися острова. Пройшовши кілька хвилин невеликим лісом, вони нарешті дійшли до чималої кам'яної будівлі, поряд з якою лежала велика сумка гіда. Жандарм різко спинився,